ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (neljas koda)

Kohtuasjas T-370/05,

Prantsuse Vabariik, esindajad: G. de Bergues ja A. Colomb, hiljem G. de Bergues ja A.-L. During,

hageja,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: M. Nolin,

kostja,

mille ese on nõue tühistada komisjoni 20. juuli 2005. aasta otsus 2005/579/EÜ Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EPATF) tagatisrahastu raames liikmesriikide tehtud teatavate kulude ühenduse rahastamisest väljajätmise kohta (ELT L 199, lk 84), kuna sellega jäetakse ühenduse rahastamisest välja mõned kulud seoses nende alade pindala määratlemise korrektsiooniga, mis vastasid 2001/2003. eelarveaastatel viinamarjaistanduste ümberkorralduse ja muutmise toetuse saamise tingimustele.

EUROOPA ÜHENDUSTE
ESIMESE ASTME KOHUS (neljas koda),

koosseisus: president O. Czúcz, kohtunikud J. D. Cooke ja I. Labucka (ettekandja),

kohtusekretär: ametnik C. Kristensen,

arvestades kirjalikus menetluses ja 14. mai 2008. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Õiguslik raamistik

1 Ühise põllumajanduspoliitika (ÜPP) alusnormid tulenevad alates 1. jaanuarist 2000 tehtud kulutusi puudutavas osas nõukogu 17. mai 1999. aasta määrusest (EÜ) nr 1258/1999 ühise põllumajanduspoliitika rahastamise kohta (EÜT L 160, lk 103; ELT eriväljaanne 03/25, lk 414).

2 Määruse nr 1258/1999 artikli 7 lõikes 4 on ette nähtud:

„Komisjon otsustab kulutused artiklites 2 ja 3 osutatud ühenduse rahastamisest välja jätta, kui ta avastab, et kulutused ei ole tehtud kooskõlas ühenduse eeskirjadega.

Enne kui otsustatakse rahastamisest keelduda, teavitatakse kirjalikult komisjoni poolsete kontrollimiste tulemustest ja asjaomase liikmesriigi vastustest ning seejärel püüavad pooled jõuda kokkuleppele võetavate meetmete suhtes.

Kui kokkuleppele ei jõuta, võib liikmesriik enne rahastamisest keeldumise otsust asjakohaste seisukohtade kaalumise eesmärgil taotleda nelja kuu jooksul menetluse algatamist, mille tulemused esitatakse aruandes, mis saadetakse komisjonile kontrollimiseks.

Komisjon hindab väljajäetavaid summasid, arvestades eelkõige avastatud mittevastavuse astet. Komisjon võtab arvesse rikkumise olemust ja raskust ning ühenduse rahalist kahju. […]”

3 Komisjoni 7. juuli 1995. aasta määrus (EÜ) nr 1663/95, millega nähakse ette nõukogu määruse (EMÜ) nr 729/70 kohaldamise üksikasjalikud eeskirjad seoses EPATF-i

tagatisrahastu raamatupidamisarvestuse kontrollimise ja heakskiitmisega (EÜT L 158, lk 6; ELT eriväljaanne 03/18, lk 31), sätestab artikli 8 lõikes 1:

„1. Kui komisjon on uurimise põhjal leidnud, et tehtud kulutused ei ole ühenduse eeskirjadega kooskõlas, teatab ta oma kontrollimise tulemustest asjaomasele liikmesriigile ning lisab parandusmeetmed, mis on vajalikud edaspidi eeskirjadele vastavuse tagamiseks.

Komisjoni teates viidatakse käesolevale määrusele. Liikmesriik vastab kahe kuu jooksul ning komisjon võib vastavalt sellele oma seisukohti muuta. Põhjendatud juhul võib komisjon vastamistähtaega pikendada.

Pärast vastamistähtaja möödumist kutsub komisjon liikmesriigi kahepoolsetele läbirääkimistele, mille käigus pooled püüavad kokku leppida vajalikes meetmetes ning eeskirjade rikkumise raskuse ja ühendusele tekitatud rahalise kahju hindamises. Pärast neid läbirääkimisi ning tähtaja möödumist, mille komisjon on määranud pärast liikmesriikidega konsulteerimist lisateabe esitamiseks läbirääkimiste järel, või juhul kui liikmesriik ei võta läbirääkimiskutset vastu komisjoni määratud tähtaja jooksul, teeb komisjon liikmesriigile ametlikult teatavaks oma seisukoha, viidates komisjoni otsusele 94/442/EÜ. Teade sisaldab hinnangut nende kulutuste kohta, mis komisjon kavatseb määruse (EMÜ) nr 729/70 artikli 5 lõike 2 punkti c alusel ühenduse rahastamisest välja arvata, ilma et see piiraks käesoleva lõike neljanda lõigu kohaldamist.

Liikmesriik teatab komisjonile võimalikult kiiresti ühenduse eeskirjade järgimise tagamiseks võetavatest parandusmeetmetest ja nende jõustumise kuupäeva. Komisjon võtab vajaduse korral määruse (EMÜ) nr 729/70 artikli 5 lõike 2 punkti c alusel vastu otsuse või mitu otsust ühenduse eeskirjade rikkumisega seotud kulutuste ühenduse rahastamisest väljajätmise kohta kuni parandusmeetmete jõustumiseni.”

4 Nõukogu 17. mai 1999. aasta määrus (EÜ) nr 1493/1999 veinituru ühise korralduse kohta (EÜT L 179, lk 1; ELT eriväljaanne 03/26, lk 25) näeb eelkõige ette:

„Artikkel 11

1. Käesolevaga luuakse viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise süsteem.

2. Selle süsteemi eesmärk on kohandada toodang vastavaks turu nõuetele.

3. See süsteem sisaldab ühte või mitut järgnevat meedet:

a) sordimuutused, sealhulgas ümberpookimise teel tehtavad;

b) viinamarjaistanduste ümberpaigutamine;

c) süsteemi eesmärgiga seotud viinamarjaistanduste juhtimistehnika parandamine.

See süsteem ei käsitle niisuguste viinamarjaistanduste tavapärast uuendamist, kus viinapuud on ealiselt vananenud.

[…]

Artikkel 13

1. Ümberkorraldus- ja muutmistoetusi makstakse ainult niisugustele kavadele, mille liikmesriigid on koostanud ja vajaduse korral heaks kiitnud. Toetuse vormid on järgmised:

a) tootjahüvitis selle kava rakendamisest tingitud sissetulekute kaotamise eest

ja

b) panus ümberkorraldus- ja üleminekukulude katmisse.

2. Tootjahüvitist selle kava rakendamisest tingitud sissetulekute kaotamise eest võib anda ühes järgmistest vormidest:

a) nii uute kui vanade viinapuude üheaegse esinemise lubamine kindla ajavahemiku vältel, mis ei tohi olla pikem kui kolm aastat, olenemata käesoleva jaotise I peatüki sätetest

või

b) rahaline hüvitis, mida rahastab ühendus.

3. Ühenduse panus ümberkorraldus- ja üleminekukulude katmisse ei tohi olla suurem kui 50% nendest kuludest. Nõukogu 21. juuni 1999. aasta määruse (EÜ) nr 1260/1999 (millega kehtestati struktuurifonde käsitlevad üldsätted) alusel sihtala 1 piirkondadeks liigitatud piirkondades ei tohi ühenduse panus ületada 75%. Ilma et see piiraks artikli 14 lõike 4 kohaldamist, ei tohi liikmesriigid kummalgi juhul kulude katmises osaleda.

[…]

Artikkel 15

Käesoleva peatüki üksikasjalikud rakenduseeskirjad võetakse vastu artiklis 75 sätestatud korras.

Nendes eeskirjades määratletakse eelkõige:

a) kõnealuse viinamarjaistanduse miinimumsuurus;

b) sätted, mis reguleerivad kavade rakendamisest tulenevaid taasistutusõigusi üldiselt ning arengukavade raames ja noortele põllumajandustootjatele kavade rakendamisel antud uusistutusõigusi;

c) käesolevast peatükist tulenevad sätted, millega püütakse ära hoida tootmispotentsiaali kasvu;

d) toetuse ülemmäär hektari kohta."

5 Komisjoni 31. mai 2000. aasta määruse (EÜ) nr 1227/2000 (milles sätestatakse nõukogu määruse (EÜ) nr 1493/1999 üksikasjalikud rakenduseeskirjad tootmisvõimsuse puhul; EÜT L 143, lk 1; ELT eriväljaanne 03/29, lk 116) artikli 13 lõiked 1, 2 ja 4 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Liikmesriikide pädevad asutused sätestavad ümberkujundamis- ja muutmistoetuse saamise tingimustele vastava maatüki miinimumsuuruse ning ümberkujundamise ja muutmise tulemusel saadava maatüki miinimumsuuruse.

2. Liikmesriikide pädevad asutused sätestavad:

a) kavadega hõlmatavate meetmete määratlused;

b) meetmete rakendamise tähtajad, mis ei tohi ületada viit aastat;

c) nõude, et kõikides kavades oleks iga majandusaasta kohta märgitud sellel aastal rakendatavad meetmed ning iga meetmega hõlmatud pindala;

d) meetmete rakendamise kontrollimise korra. […]

4. Liikmesriikide pädevad asutused võtavad vastu eeskirjad antava toetuse konkreetse reguleerimisala ja taseme kohta. Vastavalt määruse (EÜ) nr 1493/1999 II jaotise III peatüki ja käesoleva peatüki sätetele võidakse kõnealuste eeskirjadega eelkõige näha ette kindlate summade maksmine, hektari kohta antava toetuse ülemmäärad ja toetuse diferentseerimine objektiivsete kriteeriumide põhjal. Kõnealustes eeskirjades nähakse eelkõige ette asjakohaselt suurendatud toetused juhul, kui kavas sätestatud väljajuurimisest tulenevaid taasistutusõigusi kasutatakse kava rakendamisel."

6 Määruse nr 1227/2000 artikkel 15a, mis lisati komisjoni 24. juuli 2002. aasta määrusega (EÜ) nr 1342/2002 (EÜT L 196, lk 23; ELT eriväljaanne 03/36, lk 394), millega muudetakse nimetatud määrust (EÜ) nr 1227/2000, sätestab:

„1. Erandina artiklist 15 võivad liikmesriigid sätestada, et toetus makstakse pärast toetusetaotlusega hõlmatud meetmete rakendamise kontrollimist. Kui kontrollist ilmneb, et kõiki abitaotlusega hõlmatud meetmeid ei ole täielikult rakendatud, kuid neid on asjaomasel maa-alal ettenähtud tähtaja jooksul rakendatud vähemalt 80% ulatuses, makstakse toetust selliselt, et sellest lahutatakse summa, mis on võrdne kahekordse täiendava toetuse summaga, mis oleks antud juhul, kui meede oleks rakendatud kogu maa-ala ulatuses.

2. Erandina lõikest 1 võivad liikmesriigid näha ette, et toetus kõikide toetusetaotlusega hõlmatud meetmete eest makstakse tootjale enne asjaomaste meetmete täielikku rakendamist tingimusel, et nende rakendamine on alanud ning tootja on esitanud

tagatise, mille suurus on 120% toetusest. Määruse (EMÜ) nr 2220/85 kohane kohustus on rakendada asjaomased meetmed kahe aasta jooksul pärast toetuse ette maksmist.

Liikmesriigid võivad seda ajavahemikku kohandada juhul, kui:

a) asjaomased alad on sellise ala osaks, mis on kannatanud asjaomase liikmesriigi pädevate asutuste poolt tunnustatud loodusõnnetuse läbi;

b) kavandatud meedet ei ole võimalik rakendada taimse materjali tervisega seotud probleemide tõttu, mis on asjaomase liikmesriigi tunnustatud asutuse poolt tõendatud.

Kui kontrollist ilmneb, et kõiki abitaotlusega hõlmatud meetmeid, mille osas on tehtud toetuse ettemakseid, ei ole täielikult rakendatud, kuid neid on asjaomasel maa-alal ettenähtud tähtaja jooksul rakendatud vähemalt 80% ulatuses, vabastatakse tagatis selliselt, et sellest lahutatakse summa, mis on võrdne kahekordse täiendava toetuse summaga, mis oleks antud juhul, kui meede oleks rakendatud kogu maa-ala ulatuses.

Kui tootja otsustab enne asjaomase liikmesriigi poolt kehtestatud tähtaega toetuse ettemakse võimalust mitte kasutada, vabastatakse 95% tagatisest. Liikmesriigid teavitavad komisjoni käesoleva lõigu rakendamiseks sätestatud tähtajast.

Kui tootja otsustab kõiki abitaotlusega hõlmatud meetmeid enne asjaomase liikmesriigi poolt kehtestatud tähtaega mitte rakendada, maksab see tootja juba tehtud ettemaksed tagasi ning pärast seda tagastatakse 90% tagatisest. Liikmesriigid teavitavad komisjoni käesoleva lõigu rakendamiseks sätestatud tähtajast.

3. Käesoleva artikli kohaldamisel on asjaomaste alade kontrollimisel lubatud 5% hälve."

Vaidluse taust

Prantsuse Vabariigi kohaldatav toetuse arvutamise meetod

7 Komisjoni 20. juuli 2005. aasta otsusega 2005/579/EÜ Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EPATF) tagatisrahastu raames liikmesriikide tehtud teatavate kulude ühenduse rahastamisest väljajätmise kohta (ELT L 199, lk 84; edaspidi „vaidlusalune otsus") kohaldati Prantsuse Vabariigi suhtes finantskorrektsioone, kuna komisjon leidis, et Prantsuse Vabariik oli viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise toimingute kulude arvutamisel võtnud arvesse ka toetuskõlbmatuid maa-alasid.

8 Kohtuasja toimikust ja eelkõige lepitusorgani aruandest ning ministrite määrustest 2000/2001. ja 2001/2002. veiniaastatel viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise toetuse andmise tingimuste kohta (vt vastavalt 24. mai 2001. aasta ja

5. aprilli 2002. aasta *Journal officiel de la République française*) ilmneb, et Prantsuse ametiasutused olid otsustanud kindlate summade maksmise kasuks. Toetust maksti ümberkorraldatud maatüki hektari pealt (eurodes hektari kohta).

9 Kulude arvutusel võetakse arvesse viinamarjaistanduste pindala, sealhulgas põllupeenraid, st külgmiseid ning puuderea lõpus asuvaid alasid, mis on vajalikud viinapuude viljelemise masinate nagu traktorid ja viinamarjakoristusmasinad läbisõitmiseks ja manööverdamiseks.

10 Kulud arvutati seega sellise tüüpmaatüki kirjelduse põhjal, mis on määratletud kui 1 ha suurune täisnurkne tasapinnaline viinamarjaistandus, mis hõlmab 10% ulatuses maatüki pindalast, st rea lõpus 6 meetrit, põllumajandusmasinate manööverdamiseks vajalikke põllupeenraid.

11 Selleks et võtta arvesse maatükkide erinevat kuju ja erisugust topograafiat, koostati pindala arvutamiseks arvutusraam, st piirmäärade tabel. Raamis on kindlaks määratud selle pindala maksimaalne lubatud protsent, kuhu ei ole viinapuid istutatud ja mis on näiteks 30% maatükkide puhul, mille viinapuudega kaetud pindala on väiksem kui 35 aari, ja 5% maatükkide puhul, mille viinapuudega kaetud pindala ületab 15 hektarit.

12 Viinapuude istutamise erinevad kulud jagati eraldi kululiikideks nagu taimede ostmine, taimekaitsevahendite kasutamine, tööjõud. Lisaks arvestati kindlasummalise toetuse arvutamisel üksnes püsikulusid, st neid, mis ei ole juhuslikud. Andmeid kulude kohta edastasid põllumajanduskojad ning neid uuendati vastavalt vajadusele.

13 Hüvitismäär kehtestati järgmise nelja kriteeriumi põhjal: tootja ühingusse kuulumine; kas tegemist on noore põllumajandustootjaga; kas ta on sõlminud piirkondliku põllumajandustegevuse lepingu ja istutusõiguse päritolu. Ülemmäär vastab tootjate ühingusse kuuluva ja piirkondliku põllumajandustegevuse lepingu sõlminud noore põllumajandustootja rajatud istandusele, mille istutusõigus tekkis samas ettevõttes toimunud väljajuurimisest enne 31. juulit 2000.

14 Selle tagamiseks, et vastavalt määruse nr 1493/1999 artikli 13 lõikele 3 ei oleks toetus suurem kui 50% ümberkorralduskuludest, kehtestati kindel summa nii, et kõige kõrgem toetuse tase ei oleks suurem kui 50% ühe istutuse kõige väiksematest kuludest.

Vaidlusalusele otsusele eelnenud menetlus

15 Komisjoni talitused uurisid 23.–27. septembril 2002 Prantsusmaal viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise toetuse andmise süsteemi.

16 Komisjon saatis selle uurimise tagajärjel 10. veebruaril 2003 Prantsuse ametiasutustele teate vastavalt määruse nr 1663/95 artikli 8 lõikele 1.

17 Prantsuse ametiasutused vastasid nimetatud teatele 20. mail 2003.

18 Komisjon korraldas 30. septembril 2003 Prantsuse ametiasutustega kahepoolse kohtumise.

19 Pärast seda koosolekut esitas komisjon 22. juulil 2004 Prantsuse ametiasutustele määruse nr 1663/95 artikli 8 alusel ametliku teate, milles ta kinnitas oma seisukohta, et viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise toetuse andmisel ei olnud järgitud ühenduse eeskirju 2001. ja järgnevateks eelarveaastateks. Komisjon viitas eelkõige enda taotlusel teostatud kontrollile, mille käigus uuriti juhuslikult valitud 50 toimikut, mille jaoks 2001. majandusaastal raha eraldati; selle tulemused näitasid, et viinapuudega kaetud pindala moodustas tegelikkuses keskmiselt üksnes 90% toetuskõlblikuks tunnistatud alast. Komisjoni talitused leidsid seetõttu, et pindala 10%-ne vahe vastas viinamarjaistanduse ümberkorraldamiseks tehtud kulutuste toetuskõlbmatule osale. Sellest järeldas komisjon, et ühenduse auditi raames vaatlusalusel ajavahemikul deklareeritud kulutuste suhtes tuleb kohaldada 10%-st finantskorrektsiooni.

20 Prantsuse ametiasutused pöördusid 4. oktoobril 2004 lepitusorganisse, mis tuli kokku 2. märtsil 2005 ja esitas oma aruande 21. märtsil 2005. Lepitusorgan jõudis järeldusele, et eriti väikeste viinamarjaistanduste puhul on võimalik, et abi määrati maa-alade jaoks, mille osas ei olnud ümberkorraldamiskulusid tekkinud. Lisaks tõdes organ, et talle ettenähtud aja jooksul ei olnud võimalik kahe poole seisukohti ühitada.

21 Pärast lepitusorgani koosolekut, kuid liiga hilja selleks, et lepitusorgan saaks seda arvesse võtta, edastasid Prantsuse ametiasutused täiendavat teavet ühenduse rahastuse künnise ületamise väidetava ohu kohta. Kõnealune teave sisaldas eelkõige arvutuste tulemusi, millest nähtub, et isegi kui lähtuda äärmuslikust juhust Prantsuse toetussüsteemi alusel, ületataks kulusid maksimaalselt 2 294 euro võrra kogu Prantsuse territooriumi kohta ja 2000/2001. veiniaasta puhul oleks toetuse keskmine suurus

4 751 eurot hektari kohta, mis on tunduvalt väiksem kui 7 716 eurot hektari kohta, mis vastab 50%-le ümberkorraldamise kuludest. 2001. ja 2002. veiniaasta puhul on vastavad arvud 6 197 eurot ja 8 371 eurot hektari kohta.

22 Komisjon saatis 4. mail 2005 Prantsuse ametiasutustele kirja, milles ta esitas oma lõpliku seisukoha.

23 20. juulil 2005 tegi komisjon vaidlusaluse otsuse, millega kohaldati Prantsuse Vabariigi suhtes 10%-list ühekordset korrektsiooni pindala ümberkorraldatud ja muudetud osa eest.

Menetlus ja poolte nõuded

24 Prantsuse Vabariik esitas käesoleva menetluse algatamiseks hagiavalduse, mis saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse 30. septembril 2005.

25 Ettekandjaks oleva kohtuniku ettekande alusel otsustas Esimese Astme Kohus (neljas koda) avada suulise menetluse.

26 Poolte kohtukõned ja vastused Esimese Astme Kohtu küsimustele kuulati ära 14. mai 2008. aasta kohtuistungil.

27 Prantsuse Vabariik palub Esimese Astme Kohtul:

– tühistada vaidlusalune otsus osas, milles sellega jäetakse ühenduse rahastamisest välja 13 519 122,05 euro suurune summa korrektsioonina seoses nende alade pindala määratlemisega, mis vastasid 2001/2003. eelarveaastal viinamarjaistanduste ümberkorraldus- ja muutmistoetuse saamise tingimustele;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

28 Komisjon palub Esimese Astme Kohtul:

– jätta hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja Prantsuse Vabariigilt.

Õiguslik käsitlus

Poolte argumendid

29 Prantsuse Vabariik esitab kaks väidet, millest esimene tugineb määruse nr 1258/1999 ja teine põhjendamiskohustuse rikkumisele.

30 Prantsuse Vabariik väidab esimese, määruse nr 1258/1999 rikkumisele tugineva väitega, et komisjon jättis ühenduse rahastamisest välja kulutused, mis olid ometi tehtud

kooskõlas ühenduse eeskirjadega, ja et igal juhul ei tekitatud nende kulutustega ühenduse eelarvele kahju. Sellega eiras komisjon määruse nr 1258/1999 artikli 7 lõike 4 sätteid.

31 Komisjon märkis kohtuistungil lepitusorgani järeldustega kooskõlas, et käesolevas asjas puudutab põhiküsimus Prantsuse Vabariigi kasutatud arvutusmeetodit, kusjuures ühenduse eelarvele kahju tekkimise oht piirdub ühe või kahe konkreetse juhtumiga, mil võidakse ühenduse rahastamise künnis ületada.

Argument, mille kohaselt kulutused tehti kooskõlas ühenduse eeskirjadega

32 Prantsuse Vabariik märgib, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast, mis puudutab liikmesriikide raamatupidamisarvestuse kontrollimist ja heakskiitmist EPATF-i tagatisrahastu rahastamise raames, tuleneb, et komisjon peab esitama tõendid ühenduse eeskirjade rikkumise kohta, ja kui see rikkumine on tõendatud, on liikmesriigi ülesanne vajaduse korral tõendada, et komisjon on teinud vea rikkumise finantsmõju hindamisel. Käesoleval juhul ei ole komisjon tõendanud ühenduse eeskirjade rikkumist.

33 Prantsuse Vabariik leiab, et sellist toetuskõlbliku maa-ala määratlust, millele komisjon tugineb ja mille kohaselt tuleb ühenduse rahastamise jaoks arvesse võtta viinapuudega kaetud maa-ala, ei ole võimalik tuletada ühenduse õigusnormidest. Neil asjaoludel on

liikmesriigi ainsaks kohustuseks tagada, et ühenduse panus ümberkorraldus- ja üleminekukulude katmisse ei oleks suurem kui 50% nendest kuludest.

34 Prantsuse Vabariik väidab, et määruse nr 1227/2000 artikli 13 lõike 4 alusel võivad liikmesriigid ette näha kindlate summade maksmise. Lisaks ei ole ühenduse õigusnormidega täpsustatud nende summade arvutamise viis, nii nagu nendega ei ole määratletud ka toetuskõlbliku maa-ala mõistet. Nende mõistete kindlaksmääramine on seega liikmesriikide ülesanne, kusjuures ainsaks tingimuseks on, et viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise toetus ei oleks suurem kui 50% nendest kuludest. Prantsuse Vabariik leiab, et ta määratles toetuskõlbliku maa-ala mõiste kooskõlas kõigi veinituru ühist korraldust puudutavate õigusnormidega.

35 Prantsuse Vabariik vaidlustab komisjoni väite, et ta vähendas kindlasummalist toetust ja kompenseeris selle vahe toetuse määramisega toetuskõlbmatute maa-alade jaoks, võttes õigusvastaselt arvesse põllupeenraid, samas kui toetust võib arvestada vaid viinapuude järgi. Ta väidab ka, et rahastamissüsteemi eesmärk ei ole kehtestada mingisugust toetusesaajate vahelist kompenseerimist. Vastupidi, ta arvutas kindla summa tegelike kulude põhjal, mida ta kohaldas maa-alade suhtes, mida ta luges kõigile veinituru ühise korralduse suhtes kohaldatavatele õigusnormidele tuginedes toetuskõlblikeks.

36 Praktiliste kaalutluste kohta märgib Prantsuse Vabariik, et viinapuudega kaetud pindalast sõltub istutamistoimingute erinevate kuluartiklite seas üksnes noorte viinapuude tarnimine. Teised kuluartiklid nagu pinnase ettevalmistamine, millega kaasnevad kuivendus- ja mullatööd, puudutavad ka põllupeenraid.

37 Ta lisab, et tehniliste vahendite ja tööjõu kogumine ning sellest tulenevad üldised kulud arvestatuna hektari kohta suurenevad järk-järgult pindala vähenedes ja et põllupeenarde osakaal on seda suurem, mida väiksema maa-alaga on tegemist.

38 Prantsuse Vabariik märgib ka, et kui viinamarjaistanduste ümberkorraldamise puhul võetaks arvesse üksnes viinapuudega kaetud maa-ala, siis oleks viinamarjakasvatajatel kiusatus viinapuid lisades vähendada nendega katmata ala niipalju kui võimalik, mille tulemusel kasvaks tootmisvõimsus.

39 Lisaks, kui jätta toetuse määramisel põllupeenrad arvesse võtmata, ei kaasneks sellega tingimata kulude vähenemist. Nimelt oleks kindlasummaline toetus, mis arvutatakse põllupeenraid hõlmava hektarisuuruse maatüki ümberkorraldamise kulude põhjal, seotud väiksema maa-alaga.

40 Vastupidi komisjoni väidetele ei ole ümberkorraldamistoetust võimalik eraldada mõistest „viinamarjaistanduse ala, mille jaoks on antud istutusõigus", kuigi seda antakse panusena ümberkorraldamise kulude katmisse. Nimelt tuleneb määruse nr 1493/1999 artiklist 15 ja määruse nr 1227/2000 artiklist 13, et liikmesriikide ülesanne on sätestada ümberkujundamis- ja muutmistoetuse saamise tingimustele vastava maatüki miinimumsuurus. Määruse nr 1227/2000 artiklis 15a on kindlaks määratud toetusetaotlusega hõlmatud meetmete osalise rakendamise finantsmõju ja määratud, et makse tegemiseks peab olema töid tehtud vähemalt 80% ulatuses asjaomasest maa-alast.

41 Samamoodi on selgelt olemas seos toetussüsteemi ja viinamarjaistandusregistri vahel. Nii registrisse kandmisel kui ka viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise toetuse andmisel võetakse arvesse kasvatusala. Registri sisseseadmise otstarbel on maatükk defineeritud komisjoni 3. märtsi 1987. aasta määruse (EMÜ) nr 649/87 (millega kehtestatakse ühenduse viinamarjaistandusregistri sisseseadmise üksikasjalikud eeskirjad; EÜT L 62, lk 10; ELT eriväljaanne 03/07, lk 168) artikli 2 punktis f kui „maakatastris määratletud ühtne maatükk".

42 Prantsuse Vabariigi sõnul tuleneb kõigest eeltoodust, et komisjon eksis, kui jättis 13 519 122,05 euro suuruse summa ühenduse rahastamisest välja, sest see vastab kulutustele, mis on tehtud kooskõlas ühenduse eeskirjadega.

43 Komisjon väidab vastu, et toetuse suurus määratakse eraldiseisvate kriteeriumide alusel, mis erinevad nendest, mille alusel otsustatakse, kas maatükk on toetuskõlblik. Ta leiab, et kuigi Prantsuse ametiasutused vähendasid kindlasummalist toetust, ei tähenda see, et nad võisid samavõrra suurendada toetuskõlbliku ala pindala, kuna nende kahe menetlusetapi jaoks on olemas väga konkreetsed kriteeriumid ja „erinevad eeskirjad". Selle kinnituse toetuseks viitab komisjon analoogia alusel vahetegemisele valikukriteeriumide ja lepingu sõlmimise kriteeriumide vahel riigihanke valdkonnas (Euroopa Kohtu 19. juuni 2003. aasta otsus kohtuasjas C-315/01: GAT, EKL 2003, lk I-6351).

44 Praktiliste kaalutluste kohta meenutab komisjon, et teatud juhtudel anti toetust kogu pindala eest, mille eest tootja seda taotles, samas kui tegelikkuses moodustas viinapuudega kaetud ala sellest pindalast vaid 70%. Sel puhul on selgelt tegemist „ülemäärase hüvitamisega", mis ületab oluliselt Prantsuse ametiasutuste teatatud summa.

45 Komisjon vaidlustab ka istutusõiguste samastamise ümberkorraldamise ja muutmise süsteemiga, millest tulenevalt arvutatakse sama meetodi alusel pindalasid, mille jaoks antakse istutusõigused, ja pindalasid, mille jaoks antakse toetust. Sellega seoses viitab ta määruse nr 1493/1999 artikli 13 lõike 1 punktile b, mille kohaselt on ümberkorraldamis- ja muutmistoetuse vormiks panus ümberkorraldus- ja üleminekukulude katmisse, samas kui taasistutusõigusena antav abi tugineb pindalale.

46 Eelmainitu puudutab ka arvutipõhise viinamarjaistandusregistri samastamist kõnealuse süsteemiga, seda enam, et määruse nr 649/87 artikli 2 punktis f on maatükk defineeritud kui maakatastris määratletud ühtne maatükk, mis hõlmab seega ka põllupeenraid. Komisjon viitab komisjoni 14. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 2729/2000 (milles sätestatakse veinisektori kontrolli üksikasjalikud rakenduseeskirjad; EÜT L 316, lk 16; ELT eriväljaanne 03/31, lk 52) artikli 5 lõikele 1, milles on ette nähtud, et lõpliku tootmisest loobumise, ümberkorraldamise ja muutmise eest antava ühenduse rahalise abi kasutamist kontrollitakse süstemaatiliselt kohapeal. Komisjoni väitel kehtestati selle sättega ametlik ja otsene vahetegemine tootmisvõimsuse üldiste aspektide ning tootmisest loobumist, ümberkorraldamist ja muutmist puudutavate erimeetmete vahel. Kuna viimatinimetatud tegevuste kulude katmisse teeb ühendus rahalise panuse, siis on nende kohapealne kontroll kohustuslik. See kontroll hõlmab aga kõnealuse süsteemi kahte olulist osa – maatükkide mõõtmist ja seda, kas tegevused, mille jaoks rahaline panus anti, on tegelikkuses ellu viidud.

47 Komisjon märgib seoses Prantsuse Vabariigi argumendiga tegelikkuses koristatava saagi koguste suurenemise ohu kohta, et liikmesriigid on ühenduse õigusnormide alusel kohustatud tagama, et üldine tootmisvõimsus ei kasvaks. Komisjon seab kahtluse alla ka Prantsuse Vabariigi argumendi kulude suurenemise ohu kohta, tuues esile, et ta võtab igal aastal vastu otsuse, millega fikseeritakse eraldiste suunav jaotus liikmesriikidele, ja et selle algse määramisega piiratakse EPATF-i poolset hüvitamist.

Argument, mille kohaselt ei tekitata Prantsuse ametiasutuste kasutatava arvutamismeetodiga ühenduse eelarvele kahju

48 Prantsuse Vabariik leiab, et komisjon ei ole esitanud kaalukaid tõendeid selle kohta, et Prantsusmaal kohaldatava meetodiga võiks ühenduse eelarvele kahju tekitada. Prantsuse Vabariik vaidlustab lepitusorganile 17. veebruari 2005. aasta märkustes esitatud komisjoni väite, et ühel juhul küündis antud toetus 51,6%-ni ja seega ületati ettenähtud määra 1,6% võrra.

49 Prantsuse Vabariik märgib, et selleks, et toetus ei saaks mingil juhul olla suurem kui 50% ümberkorraldamis- ja muutmiskuludest, kehtestati kindel summa nii, et kõige kõrgem toetuse tase ei oleks suurem kui 50% ühe istutuse kõige väiksematest kuludest. Seega, kuna 2000/2001. veiniaastal märgiti kõige väiksemaks ümberkorraldamis- ja muutmiskuluks 15 432 eurot, oli ülemmäär 7 716 eurot ja hüvitise maksimaalseks suuruseks määrati 7 170 eurot. Kuna 2001/2002. veiniaastal märgiti kõige väiksemaks kuluks 16 743 eurot, oli ülemmäär 8 371 eurot ja hüvitise maksimaalseks suuruseks määrati 8 000 eurot. Järelikult, kuna toetust maksti kindlate summadena, sai enamik oma viinamarjaistanduse ümberkorraldamise või muutmise töid teinud viinamarjakasvatajaid toetust, mis oli väiksem kui 50% tekkinud kuludest.

50 Prantsuse Vabariik lisab, et isegi kui lähtuda äärmuslikust juhust, mil ülemmäär on 7 170 eurot hektari kohta ja kõrvutada see Languedoc-Roussilloni istanduse kuludega, mis on kõigi Prantsuse piirkondade kuludest väikseimad, ja võtta aluseks maatükk, mille pindala on väiksem kui 80 aari ning millest põllupeenrad moodustavad 25%, siis on tõenäosus, et ületatakse ümberkorraldamise kuludest 50% künnis, keskmiselt 3,2% ning see puudutab üksnes 10 hektarit kogu Prantsusmaa territooriumist. Järelikult tuleneb kogu territooriumil maksimaalne kulude ületamine järgmisest valemist: 10 hektarit x 0,032 x 7 170 eurot hektari kohta = 2 294 eurot.

51 Prantsuse Vabariigi sõnul tuleb seda väikest summat vaadelda koos alla 50% jäävate toetustega, mida võidi anda teistes olukordades. Seetõttu leiab ta, et isegi kui arvestada äärmuslikku olukorda, mille komisjon aluseks võttis, ei too see igal juhul kaasa mingeid tagajärgi ühenduse eelarve jaoks.

52 Komisjon väidab vastu, et see ei ole sugugi oluline, et hüvitise maksimaalne summa määrati väiksem kui istanduse kõige väiksemad kulud. Tema väitel ei tähenda asjaolu, et Prantsuse ametiasutused vähendasid kindlasummalist toetust, seda, et nad võisid seejärel rahastada alasid, mis ei ole toetuskõlblikud. Oma argumentide toetuseks tugineb ta Esimese Astme Kohtu 25. juuli 2006. aasta otsusele kohtuasjas T-221/04: Belgia *vs.* komisjon (kohtulahendite kogumikus ei avaldata), väites, et viidatud kohtuotsuses sedastati, et igasugune toetuse ebaseaduslik maksmine kujutab endast enammakset ning seega kahju EPATF-ile.

53 Komisjon märgib, et tema toodud näide, mis tõendab, et ühe maatüki jaoks antud toetuse tase oli 51,6%, oli mõeldud illustratiivsena ning et Prantsuse ametiasutused ei saa mingil juhul selle näite põhjal tõendada seda, et ühenduse eelarvele ei tekkinud kahju. Seetõttu leiab komisjon, et ei ole võimalik arvesse võtta hagiavalduses toodud kahju arvutust, mis tugineb 1,6%-sele määra ületamisele.

54 Komisjon toonitab, et mainitud 50 toimiku valimist, milles Prantsuse ametiasutused mõõtsid tema palvel iga ümberkujundatud maatüki uuesti üle, tuleneb hoopis, et toetust anti keskmiselt 10% toetuskõlbmatute alade jaoks. See tõi vaieldamatult kaasa kahju ühenduse eelarvele.

Esimese Astme Kohtu hinnang

– Toetuskõlbliku maa-ala mõiste

55 Tuleb märkida, et ühenduse õigusnormid, täpsemalt määruse nr 1227/2000 artikkel 13, sätestavad otseselt, et liikmesriikide pädevuses on võtta vastu eeskirjad antava toetuse konkreetse reguleerimisala ja taseme kohta ning eelkõige sellised eeskirjad, millega nähakse ette kindlate summade maksmine, hektari kohta antava toetuse ülemmäärad ja toetuse diferentseerimine objektiivsete kriteeriumide põhjal.

56 Prantsuse ametiasutuste poolt ümberkorraldamis- ja muutmistoetuse arvutamiseks kasutatava meetodi kirjeldusest (vt eespool punktid 8–15) nähtub, et nad on kehtestanud süsteemi, mis vastab täielikult eelmainitud õigusnormidest tulenevatele kriteeriumidele. Lisaks tuleb tõdeda, et „toetuskõlbliku maa-ala" mõiste ei ole määratletud ühenduse õigusnormidega, mida komisjon ei vaidlusta.

57 Järelikult puudub õiguslik alus keelata Prantsuse Vabariigil arvata põllupeenrad maksete kindlaksmääramisel aluseksvõetava pindala hulka. Vastupidi sellele, mida väidab sisuliselt komisjon, ei reguleeri määruse nr 1493/1999 artikli 13 lõike 1 punkt b kuidagi kõnealust küsimust.

58 Seega tuleb veel uurida, kas nii põhjustas Prantsuse süsteem tõepoolest ohu, et ühenduse eelarvele tekib kahju.

– Ühenduse rahastamise künnise ületamise oht

59 Kõigepealt tuleb seoses komisjoni tuginemisega eespool viidatud kohtuotsusele Belgia *vs.* komisjon (punkt 86), milles sedastati, et igasugune toetuse ebaseaduslik maksmine kujutab endast enammakset ning seega kahju EPATF-ile, märkida, et kuna viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise toetuse maksmiseks Prantsusmaal kehtestatud süsteem ei ole vastuolus ühenduse õigusnormidega – nagu on tõdetud eespool punktides 56 ja 57 –, siis ei ole viidatud kohtuotsuse lahend käesolevas asjas kohaldatav.

60 Mis puutub juhuslikult valitud 50 toimiku (mille jaoks 2001. majandusaastal raha eraldati) kontrolli tulemustesse, mis näitavad väidetavalt, et toetuskõlblik maa-ala, mis hõlmab ka istikurea ääri, st poolt viinapuudevahelisest alast, moodustab tegelikkuses keskmiselt vaid 90% toetuskõlblikust maa-alast, siis tuleb samuti märkida, et nagu eespool tõdetud, ei nõua ühenduse õigusnormid, et liikmesriigid jätaksid põllupeenrad maksete arvutusel aluseksvõetavast alast välja. Seega ei ole iseenesest asjakohane komisjoni argument, mis tugineb ühenduse rahastamise künnise ületamise kontrolli tulemustele.

61 Eeltoodust tuleneb, et kuna ei saa automaatselt eeldada, et Prantsuse maksesüsteemi raames tehtud kulutused on õigusvastased, tuleb hinnata tegelikku ühenduse rahastamise künnise ületamise ohtu, mis EPATF-ile tekkis.

62 Kohtuistungil väitis komisjon põhiliselt, et ühenduse õigusnormidega on ette nähtud kulude rahastamine, nii et põllupeenrad, millest ei teki ümberkorraldamise ja muutmise kulutusi, ei vasta ühenduse rahastamise tingimustele.

63 Selle argumendiga seoses tuleb tõdeda, et kohtuasja toimikust ei nähtu, et pooled oleksid üksikasjalikult uurinud, kas põllupeenardest võib tegelikkuses tekkida kulusid, mida saab ümberkorraldamise ja muutmise toimingute raames ühenduse fondidest hüvitada.

64 Liiatigi märkis komisjon määruse nr 1663/95 artikli 8 lõike 1 kohaselt Prantsuse ametiasutustele saadetud 10. veebruari 2003. aasta teates (vt eespool punkt 17), et „viinamarjaistanduse ümberkorraldamis- ja muutmistoiminguteks vajalike kulude analüüs näitab, et antud kindlasummaline toetus on põhiliselt seotud maa-alaga, mis on tegelikkuses viinapuudega kaetud". Sama on tõdetud komisjoni 22. juuli 2004. aasta kirjas, mis on ametlik teade määruse nr 1663/95 artikli 8 lõike 1 tähenduses ja komisjoni 1. juuli 1994. aasta otsuse (millega seatakse sisse lepitusmenetlus Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi tagatisrahastu raamatupidamisarvestuse kontrollimise ja heakskiitmise raames; EÜT L 182, lk 45; ELT eriväljaanne 03/16, lk 268) artikli 1 lõike 1 punkti a tähenduses.

65 Seega tuleneb neist kahest viidatud kirjast, et vaidlusaluse otsuse tegemisel ei välistanud komisjon seda, et põllupeenardest võib tõepoolest ümberkorraldamise ja muutmise käigus kulusid tekkida.

66 Isegi kui komisjon kaitses kohtuistungil teistsugust seisukohta, eitades, et põllupeenardest võiks tekkida kõnealuse toetuse kõlblikke kulusid, ei saa välistada, et pinnase ettevalmistamise, sealhulgas kuivendus- ja mullatööde kulud, millele osutab Prantsuse Vabariik, puudutavad ka põllupeenraid. Nimetatud tööd ning järelikult ka kulud, mis nendega kaasnevad, võivad olla seotud viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise süsteemiga hõlmatud meetmetega määruse nr 1493/1999 artikli 11 mõttes.

67 Kuna komisjon vaidlustas põllupeenardega seotud kulude tekkimise alles kohtuistungil, siis ei saa Prantsuse Vabariigile ette heita, et ta ei ole esitanud üksikasjalikke tõendeid vastupidise tõendamiseks. Arvestades asjaolu, et ei saa välistada, et põllupeenardest võib tekkida ümberkorraldamis- ja muutmistoetuse kõlblikke kulusid, tuleb see komisjoni argument järelikult tagasi lükata.

68 Liiatigi on praktilisest küljest vaadatuna vähetõenäoline, et üks viinamarjakasvataja majandab oma viinamarjaistandust sõltuvalt erinevate maatükkide erinevatest otstarvetest. Palju tõenäolisem on, et viinamarjakasvataja jagab talle tekkinud kulude kogusumma oma maatüki hektarite arvuga. Seega märgib Prantsuse Vabariik õigustatult, et kui põllupeenrad toetuse andmisel välja jätta, siis ei tähenda see tingimata, et selle tõttu kulud väheneksid. Nimelt on toetuse kindlasummaline osa, mis arvutatakse ühehektarilise maatüki, sealhulgas põllupeenarde ümberkorraldamise kulude põhjal, juba seotud väiksema pindalaga. Selle pindala vähendamine, mille alusel toetust makstakse, kompenseeritaks seega hüvitise taseme tõstmisega.

69 Sellest tuleneb, et kui komisjon paneb rõhu viinamarjaistanduse erinevate maatükkide rangele eristamisele, siis loob ta kunstliku ja kasutu käsitluse, mis pealegi ei tulene kohaldatavatest ühenduse õigusnormidest.

70 Lisaks tuleb seoses küsimusega, kas kõnealune Prantsuse maksesüsteem tagab vajalikul määral, et ühenduse rahastamise künnist ei ületata, märkida järgmist.

71 Esiteks nähtub käesoleva asja toimikust, et kulud, mida Prantsuse Vabariik viinamarjakasvatajatele makstavate summade kehtestamiseks arvesse võttis, on tõepoolest tegelikud kulud, sest nende kohta kogusid andmeid piirkondlikud põllumajandusorganisatsioonid.

72 Teiseks, Prantsuse Vabariik võttis kaks meedet selle tagamiseks, et ühenduse panus ümberkorraldamis- ja muutmiskulude katmisse ei oleks suurem kui 50% nendest kuludest; nimetatud meetmed seisnevad selles, et kindlasummalise toetuse arvutamisel võetakse arvesse üksnes püsikulud, jättes nii kõrvale kõik viinamarjakasvatajatele tekkinud ühekordsed kulud, ning selles, et kindlasummalise toetuse tase kehtestatakse nii, et tagada, et kõige kõrgem kasutatav toetuse tase ei moodustaks rohkem kui 50% ühe istutuse kõige väiksematest kuludest.

73 Tuleb märkida, et kui võetakse kasutusele kindlasummalise toetuse meetod, siis on selle puhul paratamatu, et tegelikud kulud ja antud toetus teatud määral erinevad. Põllupeenrad ei sõltu maatüki suurusest, vaid selle kujust ja maaharimisest ning põllumajandusmasinate manööverdamisest tulenevatest piirangutest. Järelikult mida väiksem on maatükk, seda suurem on viinapuudega katmata ala osakaal sellest. Võib juhtuda, et väikse, ebakorrapärase kujuga viinamarjaistanduse omanik saab proportsionaalselt suurema toetuse kui sellise suure, täisnurkse ja tasapinnalise viinamarjaistanduse omanik, mille pindalast põllupeenrad moodustavad 5% või vähem. Sellegipoolest, määruses nr 1493/1999 on otseselt õiguspäraseks tunnistatud kindlasummalised maksed, mida makstakse erinevatele viinamarjakasvatajatele, kellest igaüks on erinevas olukorras. Kõnealust ebatäpsust, mis on kindlasummalise toetuse arvutamisel vältimatu, ei saa iseenesest tõlgendada nii, et see tekitab kahju ühenduse eelarvele.

74 Mis puutub ohtu, et ületatakse ühenduse rahastamise künnis, siis on Prantsuse Vabariik esitanud ammendava teabe kahe aspekti kohta, mis on asjakohased käesolevas kohtuasjas.

75 Esiteks teatasid Prantsuse ametiasutused lepitusorganile, et 2000/2001. veiniaastal varieerub ümberkorraldamis- ja muutmistoetuse tase 1 680 eurost hektari kohta kuni 7 170 euroni hektari kohta sõltuvalt taotleja suhtes kohaldatavatest kriteeriumidest, mille alusel anti kasutatud istutusõigusi. Keskmine tase oli 4 751 eurot hektari kohta, st summa, mis on oluliselt väiksem kui 7 716 eurot hektari kohta (mis vastab 50%-le ümberkorraldamistoimingu kuludest, mille arvatavaks kogusummaks on 15 432 eurot hektari kohta). Mis puutub 2001/2002. veiniaastasse, siis on toetuse tase

2 170–8 000 eurot hektari kohta ja keskmine tase 6 197 eurot hektari kohta, mis on väiksem kui 8 371 eurot hektari kohta (mis vastab 50%-le ümberkorraldamistoimingu kuludest, mille arvatavaks kogusummaks on 16 743 eurot hektari kohta). Seega on Prantsuse Vabariigi esitatud andmete kohaselt määratud toetuse keskmine suurus oluliselt väiksem kui määruses nr 1493/1999 ettenähtud 50%-ne maksimaalne tase.

76 Teiseks tõendasid Prantsuse ametiasutused, et sellisel teoreetilisel juhul, mil kohaldatakse peaaegu äärmuslikke näitajaid, st 2000/2001. veiniaasta jaoks määratud toetuse maksimummäära, mida võrreldakse Prantsuse piirkonna Languedoc-Roussilloni kõige madalamate istanduskuludega alla 80 aari suuruse maatüki jaoks, mille pindalast moodustavad põllupeenrad 25%, oleks oht, et kulusid ületatakse maksimummäära võrra, äärmiselt väike, st 2 294 eurot hektari kohta kogu Prantsusmaa territooriumi peale.

77 Seoses komisjoni vastuseisuga kõnealuse argumendi vastuvõetavuse kohta (vt eespool punkt 53) tuleb tõdeda, et Prantsuse Vabariik edastas asjaomase teabe vastusena komisjoni poolt lepitusorganile saadetud teates esitatud näitlikule arvutusele. Lisaks, kui arvestada asjaolu, et selle arvutuse tegemiseks kasutati Prantsuse maksesüsteemi iseloomustavaid peaaegu äärmuslikke näitajaid, on selline poolte esitatud näide piisavalt informatiivne, et seda arvesse võtta.

78 Täiendavalt tuleb märkida, et kuigi see teave esitati lepitusorganile hilinemisega, oli see komisjonil vaidlusaluse otsuse tegemise hetkel olemas. Igal juhul, vastavalt otsuse 94/442 artiklile 1 „ei piira [lepitus]organi seisukoht komisjoni lõplikku otsust”. Seega oli komisjonil võimalik seda teavet arvesse võtta.

79 Lisaks tuleb tõdeda, et komisjon ise möönab, et kui ühenduse rahastamise künnis ületati, toimus see üksnes ühel või kahel konkreetsel juhul.

80 Lõpuks, kuna on juba õiguslikult piisavalt tõendatud, et kõnealune Prantsuse süsteem on kooskõlas määruse nr 1493/1999 artikli 13 lõike 1 punktiga b ja määruse nr 1227/2000 artikliga 13, siis ei ole poolte argumendid seoses istutamisõiguste väidetava samastamisega ümberkorraldamise ja muutmise süsteemiga käesoleva kohtuasja lahendamisel asjakohased.

81 Eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb leida, et viinamarjaistanduste ümberkorraldamise ja muutmise toetuse andmise Prantsuse süsteem on kooskõlas ühenduse õigusnormidega ja puudub tegelik oht, et ületatakse ühenduse rahastamise künnis määruse nr 1493/1999 artikli 13 tähenduses.

82 Järelikult, kuna komisjon jättis ühenduse rahastamisest välja ühenduse eeskirjadega kooskõlas tehtud kulutused, siis on ta rikkunud määruse nr 1258/1999 artikli 7 lõiget 4.

83 Seega tuleb kõnealune väide rahuldada.

84 Sellest tuleneb, et vaidlusalune otsus tuleb tühistada, ilma et oleks vaja uurida teist väidet.

Kohtukulud

85 Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus tehti komisjoni kahjuks, tuleb vastavalt Prantsuse Vabariigi sellekohasele nõudele kohtukulud välja mõista komisjonilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (neljas koda),

otsustab:

1. **Tühistada komisjoni 20. juuli 2005. aasta otsus 2005/579/EÜ Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EPATF) tagatisrahastu raames liikmesriikide tehtud teatavate kulude ühenduse rahastamisest väljajätmise kohta osas, milles sellega jäetakse ühenduse rahastamisest välja 13 519 122,05 euro suurune summa seoses Prantsuse Vabariigile määratud korrektsiooniga nende alade pindala määratlemisel, mis vastasid 2001/2003. eelarveaastatel viinamarjaistanduste ümberkorralduse ja muutmise toetuse saamise tingimustele.**

2. Mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Czúcz Cooke Labucka

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 10. septembril 2008 Luxembourgis

Kohtusekretär President

E. Coulon O. Czúcz